

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-Х. Відомості Верховної Ради Української РСР. 1984. Додаток до № 51. Ст. 1122.

2. Горбач О. В. Адміністративна відповідальність неповнолітніх, батьків або осіб, які їх замінюють: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07. К., 2006. 16 с.

3. Продаєвич В. О. Заходи адміністративного впливу, що застосовуються до неповнолітніх: поняття та місце в системі заходів адміністративного примусу. Університет. наук. записки. 2006. № 2. С. 195–199.

Ященко Т., магістр студент 1 групи ННІ №3 НАВС,
Лупало О.А., к.ю.н., доцент, професор кафедри публічного
управління та адміністрування НАВС

ЩОДО ПИТАННЯ ФОРМУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО- ПРАВОВИХ ЗАСАД ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

На сучасному етапі розвитку українського суспільства корупція перетворилась на одну з головних загроз національній безпеці та демократичному розвитку держави. Негативний вплив цього соціального явища відчувається на всі сфери політичного та соціально-економічного розвитку суспільства. Особливої актуальності набуває дане питання в умовах реалізації євроінтеграційного курсу України. Адже, високий рівень корупції, визнаний як на міжнародному експертному рівні, так і керівництвом держави, призвів до того, що ця проблема вийшла за межі внутрішньої політики України та отримала негативну оцінку міжнародних партнерів. Як свідчать дані Альтернативного звіту з оцінки ефективності впровадження державної антикорупційної політики [1], Закону України «Про засади антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегія) на 2014–2017 роки», так і не став ефективним інструментом запобігання корупції. Однак, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, а також НАЗК не зробили належних висновків. Швидше навпаки. З 1 січня 2018 року в Україні мали б набрати чинності нові засади щодо Антикорупційної стратегії державного будівництва до 2020 року, а також державна програма з

їх реалізації, проте цього досі не ухвалено. Оцінка результатів реалізації антикорупційної політики та звітування про стан реалізації антикорупційної політики належно не було здійснено. Підготовлені НАЗК проекти національних доповідей щодо стану реалізації засад антикорупційної політики були неповними, односторонніми та необ'єктивними, не відображали глибокого аналізу стану запобігання корупції у різних гілках влади, не відображали динаміку змін корупційної поведінки і форм корупційних діянь.

У зв'язку з цим всі заходи запропоновані у проекті закону громадськістю та міжнародними експертами було оцінено негативно. Даний проект Закону взагалі не містив правових норм і повністю складався з констатації тих чи інших фактів (обставин), пояснень і приписів про необхідність проведення певних заходів. Деякі з запропонованих положень не були заходами щодо протидії корупції, інші положення мали декларативний характер. Відтак конституційність запропонованого законопроекту була сумнівною. В результаті профільний парламентський комітет рекомендував Верховній Раді України відхилити зазначений законопроект.

Як доречно зазначає В. Галунько, антикорупційна політика України повинна стати постійною складовою частиною державної політики. Антикорупційні заходи повинні мати цілісну узгоджену систему правових, організаційних, управлінських заходів, які мають поширюватися на всі сфери діяльності держави та ґрунтуватися на науковому розумінні природи корупції, аналізі причин, що сприяють її існуванню відповідно до розвитку суспільних відносин у державі [1, с. 88].

Проведений аналіз свідчить, що не було забезпечено належним чином і координацію антикорупційної політики: Національному агентству з питань запобігання корупції бракувало конкретних повноважень для реалізації відповідної функції, а Національна рада з питань антикорупційної політики при Президентові України у 2016–2018 роках практично не здійснювала своїх повноважень. Жодного разу не переглядалась Державна програма щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегії) на 2015–2017 роки. Отже, майже два роки в Україні фактично відсутня ефективна стратегія протидії корупції, яка б враховувала гостроту проблеми та актуальність ситуації.

У зв'язку з зазначеним необхідно визначити та затвердити засади антикорупційної стратегії на новий етап, який би визначив

першочергові заходи із запобігання та протидії корупції та створив основу для подальшого проведення реформи у цій сфері.

Першочергово, на нашу думку, доцільно оцінити спроможність у такому складі виконувати свої повноваження спеціальними суб'єктами протидії корупції. НАЗК, яке наділене потужними функціями, зокрема, перевіркою декларацій чиновників, виявлення конфлікту інтересів, фінансуванню політичних партій, розробкою антикорупційної стратегії та низки інших важливих повноважень потребує посилення як кадрового забезпечення, так і наділення його більш ефективними повноваженнями.

Чітко визначити прозорий та ефективний продаж майна неплатоспроможних підприємств через прозорі електронні аукціони. Адже великий відсоток розкрадання державних коштів і майна здійснюється саме через державні підприємства та їх неналежне управління.

Потребує суттєвого вдосконалення судова гілка влади. Для відновлення справедливості та довіри громадян України потрібен прозорий конкурс при наборі суддів, зокрема, шляхом включення в вищу кваліфікаційну комісію суддів і вищу раду правосуддя громадських та міжнародних експертів під час обрання на посади. Також правоохоронним органам потрібно демонструвати невідворотність покарання суддів за вчинення корупційних правопорушень.

Визначити порядок персональної відповідальності посадових осіб за стан запобігання корупції в підпорядкованих органах. Зокрема, Прем'єр-міністр повинен відповідати за прозорість діяльності міністрів, які повинні звітувати йому про свої доходи, дотримання ними правил етичної поведінки. І, в разі, виявлення вчинення міністром корупційного правопорушення також нести персональну відповідальність.

Література:

1. Альтернативний звіт з оцінки ефективності впровадження державної антикорупційної політики / О. В. Калітенко, Д. О. Калмиков, І. Б. Коліушко та ін.; за заг. ред. М. І. Хавронюка. К. : Москаленко О. М., 2019. 366 с.

2. Галунько В. Державна політика України в сфері боротьби з корупцією. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2015. Серія ПРАВО. №35. Частина II. Том 2. С. 86-88.

3. Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки» від 14.10.2014 року № 1699-VII // <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1699-18>

Миронова А.С.

здобувач вищої освіти 203 н/г ННІ №1 НАВС,

Скорик В.О.,

к.ю.н., доцент кафедри публічного управління та адміністрування
НАВС

СУЧАСНИЙ СТАН КОРУПЦІЇ В СИСТЕМІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

Корупція на протязі тривалого часу була і залишається однією з глобальних проблем світової спільноти. На сучасному етапі розвитку українського суспільства корупція є однією з найгостріших проблем, оскільки це негативне явище фактично охопило всі сфери нашого життя: політику, управління, економіку і безпосередньо медицину.

Роль сфери охорони здоров'я неможливо не оцінити: вона забезпечує країні приріст здорового населення, підвищує рівень життя в країні, забезпечує зростання продуктивності праці, оскільки кожному громадянину України держава гарантує рівне і безкоштовне право на охорону здоров'я і медичну допомогу (відповідно до ст. 49 Конституції) [1], тому актуальним є дослідження обраної теми.

Багато науковців та юристів працювали над питанням адміністративно-правового забезпечення у сфері охорони здоров'я, серед них В.Б. Авер'янова, О.В. Балуєва, Я.М. Буздуган, З.С. Гладун, Л. С. Григорович, С. О. Козулінова, Н. П. Кризиної, Р. Р. Ларіної, А. О. Монаєнко та інші. Вчені зазначають, що сама корупція, як і антикорупційна політика, має суттєві історичні, територіальні та географічні відмінності, від розуміння яких залежить і результативність прийнятих антикорупційних заходів [2]. Тому метою роботи є з'ясування поняття «корупція» як соціально-правового явища у сучасній Україні, а також її особливостей у сфері медицини. Для досягнення цієї мети необхідно:

1) визначити поняття “корупція”, “корупційне правопорушення” як правове явище;